



**Protokół nr 57/2014
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 20 marca 2014 r.**

BRM-DPP.0012.12.3.2014

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Krzysztof Kilarski.
Na ogólną liczbę 5 radnych, obecni byli wszyscy radni – członkowie Komisji.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zaopiniowanie projekty uchwały:

1. w sprawie wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 1454/14.**

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. wezwania spółki LP Investments Sp. z o.o. do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr L/1276/13 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie Alei Armii Krajowej i ul. Borowskiej we Wrocławiu – **druk nr 1451/14,**

2. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Zygmunta Wróblewskiego i Adama Mickiewicza we Wrocławiu – **druk nr 1450/14,**

3. skargi pana [imię] na Dyrektora Zarządu Cmentarzy Komunalnych – **druk nr 1452/14;**

4. skargi spółki Trenza sp. z o.o. s.k.a. na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1457/14;**

5. skargi par [imię] na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1453/14,**

6. skargi pana [imię] na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1519/14.**

III. Sprawy bieżące:

1. Odpowiedź Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego na pismo dot. mieszkańców Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [imię] z dnia 13 stycznia 2014 r. zawierające prośbę o interwencję Rady Miejskiej w sprawie zapewnienia normalnych i godnych warunków zamieszkania w kamienicy przy ul. [imię].

2. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia pana Jacka Ossowskiego z dnia 12 marca 2014 r. dotyczące przedłożenia do dnia 31 marca 2014r. sprawozdania z działalności Komisji za rok 2013.

3. Pismo Zarządu Osiedla Muchobór Mały z dnia 17 marca 2014r. w sprawie wyasygnowania środków na program doświetlania miejsc niebezpiecznych.

IV. Przyjęcie protokołu:

- nr 56/14 z dnia 10 lutego 2014r.

V. Wolne wnioski.

Ad. I.

Komisja przystąpiła do zaopiniowania projektu uchwały z projektem uchwały w sprawie wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 1454/14** - postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 1, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały.

Ad. II.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1) wezwania spółki LP Investments Sp. z o.o. do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr L/1276/13 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie Alei Armii Krajowej i ul. Borowskiej we Wrocławiu – druk nr 1451/14. Spółka LP Investments sp. z o.o., w oparciu o art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, wezwła Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa jakie nastąpiło w wyniku wejścia w życie uchwały Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 28 listopada 2013 r. o nr L/1276/13 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie Alei Armii Krajowej i ulicy Borowskiej we Wrocławiu. Naruszenie to jest związane w szczególności z utworzeniem strefy wydzielenia wewnętrznego oznaczonego symbolem „B” oraz ustaleniem stawki procentowej na podstawie której ustala się opłatę „planistyczną” dla terenów oznaczonych symbolem 5 MW- U. w wydzieleniu wewnętrznym „B” na 30 %. W wezwaniu wzywający krytycznie ocenił rozwiązania przyjęte w planie. Wskazał, iż jego postanowienia naruszają art. 64 ust. 3 w zw. art. 7, 31 ust. 3 i art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (dalej zwana: „Konstytucją”), a także art. 140 Kodeksu Cywilnego poprzez ograniczenie prawa własności nie na podstawie źródeł prawa, a bliżej nieokreślonych „zasad sztuki urbanistycznej” oraz „wizji projektowej”, w braku jakiegokolwiek uzasadnienia faktycznego jak i prawnego. Ponadto Wzywający zarzucił naruszenie przepisu art. 6 ust.2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647- dalej zwanej: „upzp.”) w zw. z art. 17- 20 upzp w zw. z art. 9 ust.4 upzp poprzez uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w zakresie dotyczącym utworzenia strefy wydzielenia wewnętrznego „ B”, w sprzeczności z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (uchwała Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 06.07.2006 r. nr LIV/3249/06 oraz uchwała Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 20 maja 2010 r. nr L/1467/10). Dodatkowo wzywający zarzucił naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji w zw. z art. 36 ust.4 upzp, poprzez ustalenie stawki procentowej na podstawie której ustala się opłatę „planistyczną” dla terenów oznaczonych symbolem 5MW-U w wydzieleniu wewnętrznym „B” na 30 %, chociaż dla terenów tych w zakresie poza wydzieleniem wewnętrznym „B” określono wysokość tejże stawki na 3 %. Wzywający podkreślił, iż podczas przygotowywania planu zagospodarowania przestrzennego wielokrotnie zgłaszał swoje uwagi, jednak nie odniosło to żadnego rezultatu. Mając powyższe na uwadze, wzywający wezwał do usunięcia w/w naruszeń w zakresie w jakim dotyczy ono terenów oznaczonych symbolem 5MW-U oraz do zmiany wysokości stawki procentowej, na podstawie której ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4 upzp dla terenów 5 MW-U w wydzieleniu wewnętrznym „B” na stawkę 3%. Przedmiotowe wezwanie zawiera zarzuty dotyczące trzech zagadnień. Pierwszy z nich dotyczy granic prawa własności. Rozstrzygając wezwanie, Rada Miejska winna przyjrzeć się zarzutom. W szczególności rozstrzygnąć, czy w istocie doszło do naruszenia prawa własności wzywającego. W rzeczywistości bowiem zarzut sprowadza się wyłącznie do ograniczenia prawa własności wobec nieruchomości. Tymczasem, co warto podkreślić, nawet najszersze z praw, jakim jest prawo własności nie ma charakteru bezwzględny. Może doznawać ono szeregu ograniczeń wynikających z przepisów prawa. Z reguły są to przepisy rangi ustawowej. Jednak ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania z prawa własności do nieru-

chomości mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W orzecznictwie oraz literaturze przedmiotu możliwość taką, określa się sformułowaniem władztwa planistycznego. Uwzględniając powyższe uznać należy, iż przyjęty przez Radę Miejską uchwałą wskazaną na wstępie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie doprowadził do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty wzywającego są nieuzasadnione. Rozpatrując przedmiotowe wezwanie należy podkreślić, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Brak zgodności zamierzeń Wzywającego co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97). Ponadto, określone w art. 3 ust. 1 Ustawy władztwo planistyczne, uprawnia do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy. W związku z tym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gmina określa m.in. rozmieszczenie inwestycji celu publicznego (art. 4 ust. 1 Ustawy). Plan ten obejmuje wszystkie nieruchomości, a nie tylko te należące do gminy. (Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 20 grudnia 2011 r. II SA/OI 543/11). Drugie z zagadnień odnosi się do uchybień przepisom ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez niezgodność planu ze studium. Wyjaśnienia udzielone przez Biuro Rozwoju Wrocławia pismem z dnia 04.03.2014r. odniosły się do poruszanej kwestii. Wynika z nich, iż nie doszło do rozbieżności pomiędzy w/w aktami, zaś sam plan w wydzieleniu wewnętrznym (B) na terenie 5MW-U stwarza możliwość obok funkcji zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej także funkcje inne takie jak, handel detaliczny, gastronomia, obiekty upowszechniania kultury, pracownie artystyczne, biura, obiekty hotelowe, usługi drobne, poradnie medyczne, obiekty opieki nad dzieckiem, edukacja, produkcja drobna, kryte urządzenia sportowe, których istnienie jest bezwzględnie konieczne dla prawidłowego funkcjonowania mieszkańców. Trzecie z zagadnień dotyczy zarzutu niewłaściwego ustalenia stawki procentowej na podstawie której określa się opłatę „planistyczną”, która w ocenie wzywającego jest niesprawiedliwa i wygórowana. Ustosunkowując się do podniesionej argumentacji wskazać należy na przepis art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zgodnie z którym, Jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości. Opłata ta jest dochodem własnym gminy. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 30% wzrostu wartości nieruchomości. Jak wynika z dyspozycji cyt. przepisu uprawnionym do jego określenia jest właściwy organ, zaś ustawodawca ustalił jedynie jego maksymalną wysokość, której w przedmiotowej sprawie Rada Miejska nie przekroczyła. Zarzuty zatem wzywającego w tym zakresie nie mają prawnego uzasadnienia a jedynie stanowią jego subiektywny pogląd. Reasumując, rozpatrując wezwanie Rada winna przyrzeć się merytorycznym zarzutom w nim sformułowanym. W ocenie Komisji zarzuty nie znajdują podstaw prawnych a wzywający opiera się na błędnej interpretacji przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

2) skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Zygmunta Wróblewskiego i Adama Mickiewicza we Wrocławiu – **druk nr 1450/14**. Wobec odrębnego, niż Skarżący sta-

nowiska, Komisja jest zdania, że skargę należy oddalić co pozwoli na kontynuowanie procedury skargowej przed sądem administracyjnym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

3) skargi pana na Dyrektora Zarządu Cmentarzy Komunalnych – **druk nr 1452/14**. Pismem z dnia 03.02.2014 r. pan (dalej: „Skarżący”) wniósł skargę na bezczynność Zarządu Cmentarzy Komunalnych. Skarżący wskazał, iż wskutek prowadzonych ekshumacji obok grobu jego syna, nagrobek – pomnik jego syna uległ przechyleniu i obecnie nie znajduje się już w pionie. Ponadto zarzucił on, iż postępowanie wyjaśniające w jego sprawie było przez Zarząd Cmentarzy Komunalnych prowadzone opieszale, odpowiedź na jego pismo z dnia 04.11.2013 r. datowana została na dzień 04.12.2013 r., a doręczona 10.12.2013 r., natomiast zażalenie złożone do Departamentu Infrastruktury i Gospodarki Urzędu Miejskiego zostało złożone przez Skarżącego w dniu 10.12.2013 r., natomiast odpowiedź opracowano dnia 09.01.2014 r., wysłano dnia 20 stycznia 2014r. (data stempla pocztowego), zaś awizowano dopiero 21.01.2014 r. Skarżący podniósł możliwość antydatowania w/w pism. Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Zarządu Cmentarzy Komunalnych (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 04.12.2013 r., w którym stwierdził, iż wizje lokalne przeprowadzone przy odbiorze prac po wykonaniu ekshumacji, a także w trakcie czynności związanych z rozpatrywaniem pisma Skarżącego z dnia 04.11.2013r., w którym żądał on naprawienia domniemanej szkody wyrządzonej ekshumacją, dokonaną w pobliżu nagrobka jego syna, a także fotografie z dnia 10.02.2014r. przedstawiające miejsce pochówku syna Skarżącego, nie potwierdzają wpływu dokonanej ekshumacji na posadowienie już wcześniej nieznacznie pochylonego nagrobka. Dyrektor wskazał, iż w obliczu powyższych ustaleń nie było podstaw do interwencji Zarządcy Cmentarza w przedmiotowej sprawie u przedsiębiorcy wykonującego prace ekshumacyjne. Przedsiębiorca ten działał bowiem na zlecenie dysponenta ekshumowanego grobu (osoby prywatnej), nie zaś na rzecz Zarządu Cmentarzy Komunalnych. Jednocześnie, mając na uwadze fakt, iż Skarżący ma możliwość dochodzenia swoich roszczeń bezpośrednio od przedsiębiorcy, który dokonał ekshumacji, zostały mu podane dane w/w podmiotu, do którego na drodze postępowania cywilnego, powinien kierować roszczenia dotyczące naprawienia szkody wyrządzonej niewłaściwie prowadzonymi pracami ekshumacyjnymi. Zgodnie bowiem z art. 415 i n. ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jednolity: Dz. U. 2014 r. poz. 121): „Kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia”. Ponadto, w opinii Dyrektora przechył nagrobka syna Skarżącego nastąpił już wcześniej, najprawdopodobniej wskutek nierównomiernego osiadania podłoża lub wypiętrzenia nagrobka przez rosnące obok drzewo. Dyrektor wskazał, iż przedmiotowa sprawa była weryfikowana przez Departament Infrastruktury i Gospodarki Urzędu Miejskiego, który także nie znalazł podstaw do interwencji w niniejszej sprawie. Mając powyższe na uwadze, zdaniem Dyrektora skarga nie znajduje uzasadnienia. Wprawdzie możliwość interwencji ze strony Zarządu Cmentarzy Komunalnych wobec firm prowadzących na terenie cmentarzy swoją działalność gospodarczą istnieje w sytuacji wyrządzenia przez nie szkody, jednak może to nastąpić jedynie w przypadku wyrządzenia szkody w sposób ewidentny, a związek przyczynowo skutkowy pomiędzy działaniem wykonawcy a szkodą nie budzi wątpliwości. Jako niezasadny Rada Miejska uznała zarzut wyrządzenia szkody Skarżącemu w postaci naruszenia konstrukcji pomnika, uznając za wiarygodne i dostatecznie uzasadnione wyjaśnienia Dyrektora ZCK, który stwierdził, że do przechyłu pomnika doszło jeszcze przed czynnościami ekshumacyjnymi, na dowód czego przedstawił fotografie. Odnosząc się do zarzutu udzielenia nieterminowych odpowiedzi na pisma Skarżącego z dnia 04.11.2013 r. oraz z dnia 10.12.2013 r., podkreślić należy, iż po myśli art. 35 § 2 kpa, załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym – w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania. Załącznikiem do skargi jest korespondencja z Zarządu Cmentarzy Komunalnych z datą stempla pocztowego z dnia 6 grudnia 2013r. Jeśli

zawierała ona odpowiedź na wniosek Skarżącego, zarzut opieszałości w udzieleniu odpowiedzi jest uzasadniony. Podobnie należy ocenić odpowiedź udzieloną przez Departament Infrastruktury Gospodarki Urzędu Miejskiego datowaną na dzień 20 stycznia 2014r. Zarzut dot. udzielenia odpowiedzi Skarżącemu z uchybieniem terminu został uznany przez Z-cę Dyrektora ZCK na posiedzeniu Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa dnia 20 marca 2014r. Jednak z uwagi na fakt, że odpowiedź została udzielona, formułowanie zaleceń ograniczono jedynie do zwrócenia uwagi na konieczność załatwiania spraw w ustalonym terminie;

4) skargi spółki Trenza sp. z o.o. s.k.a. na Prezydenta Wrocławia – druk nr 1457/14. Uchwałą nr LIII/1342/14 z dnia 23 stycznia 2014r. Rada Miejska Wrocławia nie uwzględniła skargi z dnia 02.12.2013r. (doręczonej przez Wojewodę Dolnośląskiego w dniu 16.12.2013r.) TRENZA sp. z o.o. s.k.a. (dalej: Skarżąca) na nienależyte wykonywanie zadań, naruszenie praworządności, a także przewlekłe i biurokratyczne załatwianie sprawy przez Prezydenta Wrocławia. W uzasadnieniu Rada Miejska ustaliła, iż Skarżąca wskazała, że w dniu 16 stycznia 2013 r. złożono do Wydziału Architektury i Budownictwa we Wrocławiu wnioski o wydanie zaświadczeń o samodzielności lokali na lokale mieszkalne typu apartamentowego w budynku hotelowym. Pomimo prawidłowo, w ocenie Skarżącej, złożonych wniosków Prezydent Wrocławia wydał postanowienie odmawiające wydania zaświadczeń o treści wskazanej we wnioskach. Na skutek wnoszonych zażaleń, oraz orzeczeń Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Wrocławiu, które uchylały postanowienia Prezydenta Wrocławia i przekazywały sprawę do ponownego rozpoznania, postępowanie w sprawie z wniosków Skarżącej nie zostało zakończone. Skarżąca wskazała, iż powyższe wynika z faktu nieprzeprowadzenia przez Prezydenta Wrocławia jakiegokolwiek postępowania mającego na celu ustalenie czy przedmiotowe lokale spełniają wymagania do uznania ich za samodzielne lokale mieszkalne. Skarżąca zarzuciła ponadto przewlekłość postępowania podkreślając, iż pomimo ustawowego terminu przewidzianego na wydanie zaświadczenia wynikającego z art. 217 k.p.a., organ załatwia sprawę już ponad 9 miesięcy. Na etapie rozpatrywania w/w skargi sprawa zawisła przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym we Wrocławiu, dlatego też uwzględniając dyspozycję przepisu art. 234 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2013.267 j.t., dalej: kpa), Rada Miejska przekazała skargę SKO, przyjmując przy okazji wyjaśnienia Prezydenta. Pismem z dnia 5 lutego 2014r. Skarżący ponowił skargę, wskazując, iż postępowanie w sprawie prowadzone przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Wrocławiu zakończyło się w grudniu 2013r. uchylem postanowienia Prezydenta odmawiające wydania zaświadczenia o samodzielności lokali mieszkalnych w budynku przy ul. Na Grobli 16a i przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia. Uwzględniając powyższe, uzasadnienie postanowienia SKO z dnia 3 grudnia 2013r. oraz wyjaśnienia Prezydenta Wrocławia złożone w dniu 27 lutego br. (pismo z dnia 26.02.2014r.) należy zauważyć, iż w wyniku orzeczenia Kolegium, Prezydent dokonał ponownej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Mając dodatkowo na uwadze wskazówki zawarte w uzasadnieniu orzeczenia SKO, ostatecznie zdecydowano o wydaniu zaświadczeń o samodzielności lokali mieszkalnych typu apartamentowego w budynku hotelowym. Zaświadczenia o takiej treści są zgodne z wnioskiem skarżącego i jednocześnie potwierdzają stan faktyczny, wynikający ze złożonych przez wnioskodawcę dokumentów, dokumentacji archiwalnej dotyczącej inwestycji przy ul. Na Grobli 16a znajdującej się w Urzędzie Miejskim Wrocławia oraz stanowiska Państwowego Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla m. Wrocławia. Pismem z dnia 14 lutego 2014r. zaświadczenia w ilości 89 sztuk zostały wysłane pocztą do skarżącego (wnioskodawcy). Wobec przedstawionych materiałów dowodowych oraz wyjaśnień Prezydenta w tej sprawie, uznać należy, iż w aktualnym stanie faktycznym i prawnym skarga jest bezprzedmiotowa, w obliczu załatwienia wniosku po myśli Skarżącej. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi. Jednocześnie Komisji postanowiła złożyć wniosek o wprowadzenie następujących zmian do przedmiotowego projektu uchwały:

- w podstawie prawnej skreślić wyrazy „i art. 239 § 1” oraz „i § 13 pkt 3”;
- w § 1 skreślić wyrazy „i **podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w uchwale nr LIII/1342/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 23 stycznia 2014 r.**”.

5) skargi pan [imię] na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1453/14**. Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Wrocławiu pismem z dnia 03.02.2014 r. przekazało skargę wniesioną w dniu 22.01.2014 r. przez [imię] (dalej: „Skarżąca”) w części w jakiej dotyczy ona skargi na działalność Wrocławskiego Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej (dalej: „MOPS”). Skarżąca podniosła, iż Dyrektor MOPS odmówił jej rozmowy i nakazał jej wyjść, co sprawiło, iż poczuła się ona obrażona. Skarżąca wskazała, iż MOPS źle traktuje osoby niepełnosprawne. W kolejnym zarzucie podniosła ona, iż przyznawane jej świadczenia są zbyt niskie, całkowicie nieadekwatne do jej ciężkiego stanu zdrowia i potrzeb finansowych związanych z zakupem leków. Dodatkowo zarzuciła, iż Dyrektor MOPS nie rozumie jej sytuacji, gdyż jest osobą zdrową. Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor MOPS pismem z dnia 21.02.2014 r., w którym wskazał, iż faktyczne zarzuty Skarżącej dotyczą działalności Kierownika Zespołu ds. Osób Bezdomnych i Uchodźców MOPS (dalej: „ZOBUS”). Dyrektor podkreślił, iż mimo licznych rozmów ze Skarżącą nie udało się jej wyjaśnić, iż to nie Dyrektor MOPS, a Kierownik ZOBUS jest odpowiedzialny za prowadzenie i załatwianie spraw Skarżącej z zakresu pomocy społecznej. Zdaniem Dyrektora MOPS kontakt ze Skarżącą jest utrudniony. Skarżąca w jego ocenie prowadzi rozmowy z pracownikami MOPS w sposób awanturniczy, nerwowy i agresywny. W odniesieniu do zarzutu Skarżącej, dotyczącego niewystarczającej w jej ocenie pomocy finansowej ze strony MOPS, Dyrektor MOPS wyjaśnił, iż Skarżąca korzysta z zasiłków celowych, przyznawanych zgodnie ze zgłaszanymi potrzebami tj. zasiłku stałego, zasiłku pielęgnacyjnego, dofinansowania do sprzętu rehabilitacyjnego i kosztów turnusu rehabilitacyjnego, ponadto wielokrotnie oferowano jej pomoc psychologiczną a także pomoc innych specjalistów. Dyrektor MOPS przypomniał, że istotą pomocy społecznej jest pomoc w przezwyciężeniu trudnych sytuacji życiowych, gdy osoby będące w potrzebie nie są w stanie ich przezwyciężyć same. Pomoc ta ma więc charakter subsydiarny, wspierający działania osób potrzebujących tej pomocy. Wymiar udzielanej pomocy zależy zaś nie tylko od zasadności zgłaszanych potrzeb, ale także możliwości finansowych organów pomocy społecznej. Istotnym jest ponadto fakt, iż Skarżąca nie kwestionowała decyzji przyznających jej w/w świadczenia w trybie przysługującego jej ustawowo odwołania do decyzji wydawanych przez pracowników MOPS. W ocenie Dyrektora MOPS nie jest trafny zarzut Skarżącej dotyczący złego traktowania osób niepełnosprawnych przez pracowników MOPS, a zwłaszcza kierownika ZOBUS. Kierownik ZOBUS zaprzeczył ponadto, aby miała sytuacja opisana przez Skarżącą dot. odmowy rozmowy i nakazania Skarżącej opuszczenia pomieszczenia MOPS, a zarzuty Skarżącej w tym zakresie stanowią jedynie insynuacje i pomówienia. Zgodnie z art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: „kpa”) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. Wskazać należy, iż nie jest możliwym weryfikacja zarzutów dotyczących złego traktowania jej osoby oraz innych osób niepełnosprawnych przez pracowników MOPS. To samo tyczy się słów wypowiedzianych rzekomo przez Dyrektora ZOBUS, nakazującej Skarżącej opuszczenie pomieszczenia MOPS. Nie jest uzasadniony zarzut przyznawania Skarżącej zbyt niskich kwot z tytułu opieki społecznej. Świadczenia te wypłacane były zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa tj. m.in. ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 182). Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż rzeczona skarga jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

6) skargi pana [redacted] na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1519/14**. Pismem z dnia 26.02.2014 r.

(dalej: Skarżący) złożył ponowną skargę na działania Dyrektora MOPS we Wrocławiu, Annę Józefiak - Materna (dalej: Dyrektor). W piśmie tym zawarł on wiele zarzutów personalnych skierowanych pod adresem Dyrektora stwierdzając, iż jest ona „megalomanką”, sporządza „absurdalne pisma”, które następnie przesyła innej pracownicy, aby ta doręczyła je Skarżącemu. Skarżący wskazał ponadto, iż jest on zastraszany przez pracowników MOPS - cyt. „klike” podporządkowaną Dyrektorowi, „naślano na niego dwóch chłopaków”, grożono mu, obrażano. W/w skrytykował także działania związane z wyłączeniem niektórych pracowników MOPS od prowadzenia jego spraw, co w konsekwencji doprowadziło do sytuacji w której skarżący zmuszony jest dojeżdżać do urzędu usytuowanego dalej od miejsca zamieszkania. Odpowiedzi na skargę udzieliła Dyrektor MOPS wskazując na bezzasadność skargi. Podkreśliła przy okazji, iż skarga z lutego br. stanowi dalszy ciąg sprawy związanej z wyłączeniem w 2013 r. pracowników ZTPS nr 1 MOPS od udziału w postępowaniach administracyjnych z zakresu pomocy społecznej, których stroną jest Skarżący. Pracownicy ci złożyli zbiorowy wniosek do Prokuratury o podjęcie ścigania w obliczu m.in. zniesławienia oraz gróźb karalnych kierowanych pod ich adresem przez Skarżącego. Mając na uwadze powyższe, koniecznym było wyłączenie w/w pracowników w oparciu o art.24 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 267, dalej „k.p.a.”). Dyrektor podkreśliła, iż ZSTP nr 1 nie posiadał innych pracowników (poza pracownikami, którzy zostali wyłączeni) upoważnionych do wydawania decyzji w sprawach z zakresu pomocy społecznej, dlatego koniecznym okazało się wyznaczenie innej komórki organizacyjnej MOPS do prowadzenia w/w spraw. W tym celu wyznaczono Zespół ds. Osób Bezdomnych i Uchodźców z siedzibą przy ul. Zachodniej we Wrocławiu, co czyni zarzut bezzasadnej zmiany miejsca załatwiania sprawy skarżącego bezpodstawnym. Dyrektor wskazała ponadto, iż pozostałe zarzuty podniesione przez Skarżącego także są bezzasadne i nie znajdują potwierdzenia w okolicznościach faktycznych. Przedłożona dokumentacja nie potwierdza zarzutów bezpodstawnej zmiany miejsca załatwiania sprawy skarżącego oraz nie merytorycznego załatwiania spraw przez kierownika jednostki. Nie jest natomiast możliwe zweryfikowanie zarzutu rzekomego niestosownego zachowania się pracowników MOPS wobec skarżącego. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. III.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Odpowiedź Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego na pismo dot. mieszkańców Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [redacted] z dnia 13 stycznia 2014 r. zawierające prośbę o interwencję Rady Miejskiej w sprawie zapewnienia normalnych i godnych warunków zamieszkania w kamienicy przy ul. [redacted]. Komisja po zapoznaniu się z uzyskaną odpowiedzią Dyrektora ZZK postanowiła przesłać ją zainteresowanym.

2. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia pana Jacka Ossowskiego z dnia 12 marca 2014 r. dotyczące przedłożenia do dnia 31 marca 2014r. sprawozdania z działalności Komisji za rok 2013. Zatwierdzone przez Komisję sprawozdanie stanowi załącznik do protokołu.

3. Pismo Zarządu Osiedla Muchobór Mały z dnia 17 marca 2014r. w sprawie wyasygnowania środków na program doświetlania miejsc niebezpiecznych. Komisja postanowiła zwrócić się do Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego z prośbą o ustosunkowanie się do przedmiotowej sprawy i powiadomienie Komisji o treści zajętego stanowiska.

Ad. IV.

Następnie Komisja zatwierdziła protokół nr 56/14 z dnia 10 lutego 2014r.

Ad. V.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 7 kwietnia 2014r. (poniedziałek) o godz. 15.30, w sali nr 302.

Przewodniczący Komisji
Krzysztof Kilarski



Protokół sporządziła:
Elżbieta
Bocheńska - Zarzycka

